

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce **M. M.**, zastoupeného opatrovníci B. S., vedoucí soudní kanceláře Krajského soudu v Brně, právně zastoupeného advokátem JUDr. Lubomírem Karlínem, se sídlem Masarykovo nám. 30, Pelhřimov, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 2. 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2007 č. j. 41 Cad 66/2007 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2007 č. j. 41 Cad 66/2007 - 26, kterým byla zamítnuta žaloba žalobce; dále bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Žalobce napadal rozhodnutí žalované ze dne 27. 2. 2007, č. X, kterým žalovaná zamítla žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., s odůvodněním, že podle posudku OSSZ ze dne 15. 2. 2007 není žalobce plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti o 40%.

Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že žalobce se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované. Dle jeho názoru došlo k chybnému posudkovému zhodnocení.

Krajský soud provedl důkaz posudkem posudkové komise MPSV ČR, pracoviště v Brně. Komise posoudila zdravotní stav žalobce a tato zjištění a závěry jsou podrobně

popsány v odůvodnění rozsudku. Žalobce nebyl posouzen jako plně invalidní podle ust. § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., neboť jeho celková míra poklesu soustavné výdělečné činnosti činí 40 %.

Krajský soud vzal za prokázané, že žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí nesplňoval žádnou z podmínek plné invalidity dle § 39 odst. 1 písm. a) nebo písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., a proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) zamítl.

V kasační stížnosti stěžovatel pouze obecně uvedl, že podává kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu a žádá o přiznání odkladného účinku.

Stěžovateli byl krajským soudem k jeho žádosti ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupcem advokát JUDr. Lubomír Karlín. Vzhledem k tomu, že pobyt stěžovatele nebyl krajskému soudu od 26. 10. 2007 znám, krajský soud mu pro řízení o kasační stížnosti usnesením č. j. 41 Cad 66/2007 - 39 ze dne 2. 11. 2007 ustanovil opatrovníka paní B. S., vedoucí soudní kanceláře Krajského soudu v Brně. Usnesením ze dne 28. 11. 2007 č. j. 41 Cad 66/2007 - 40 krajský soud vyzval prostřednictvím advokáta stěžovatele, aby doplnil kasační stížnost tak, že uvede označení kasační stížností napadeného rozhodnutí, dále v jakém rozsahu napadá rozhodnutí, proti kterému kasační stížnost směřuje; kdy mu bylo kasační stížností napadené rozhodnutí doručeno; z jakého důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 s. ř. s. se rozhodnutí napadá. K doplnění uložil krajský soud lhůtu jednoho měsíce ode dne doručení usnesení. Stěžovatel byl krajským soudem řádně poučen o možnosti odmítnutí kasační stížnosti v případě neodstranění vad.

Na toto usnesení stěžovatel nereagoval.

Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Kasační stížnost nesplňuje náležitosti pro to, aby na jejím základě bylo možné napadené rozhodnutí krajského soudu věcně přezkoumat. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát, jehož prostřednictvím byl stěžovatel vyzván k odstranění vad kasační stížnosti tak, aby uvedl označení rozhodnutí krajského soudu a dále v jakém rozsahu a z jakých důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s. napadá rozhodnutí krajského soudu. Usnesení obsahovalo řádné poučení o možnosti odmítnutí kasační stížnosti v případě neodstranění vad podle § 37 odst. 5 s. ř. s. použitého obdobně podle § 106 odst. 1 poslední věta s. ř. s.

Podanou kasační stížností se tedy Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť v ní nebyl dán rozsah a důvody přezkumu rozhodnutí soudu prvního stupně. Nejvyšší správní soud přitom není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné důvody nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že přes výzvu krajského soudu a poučení o možných následcích nebyly odstraněny vady kasační stížnosti a tato skutečnost představuje nedostatek, pro který není možné v řízení o kasační stížnosti dále pokračovat. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele podle § 37 odst. 5 s. ř. s. použitého obdobně podle § 106 odst. 1 poslední věta s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro rozhodnutí o odkladném účinku odpadl vydáním tohoto rozhodnutí důvod.

Podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Jak je shora uvedeno, krajský soud ustanovil zástupcem stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti advokáta JUDr. Lubomíra Karlína, jehož odměnu za zastupování a hotové výdaje platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ze spisu nevyplývá, že by ustanovený zástupce učinil nějaký úkon právní služby, a proto Nejvyšší správní soud o této odměně nerozhodoval.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu